

AMB 50 AL SOL

(En PAU està assegut al gronxador del jardí amb una pila de fulls blancs al terra. N'agafa un i, balancejant-se, el doblega per després llençar-lo sobre la muntanya de folis que ha creat. N'agafa un altre. Aleshores apareix la BERTA, la veïna del costat).

BERTA: Bones, havia pensat a venir-te a veure ara que no hi són els nens. Què tal? *(En PAU no respon, i continua blegant folis).* Què estàs fent? Què són tots aquests papers amuntonats? *(En PAU triga a respondre, i finalment ho fa sense mirar-la).*

PAU: Sabies que és impossible doblegar un full de paper per la meitat més de vuit vegades?

BERTA: Què? Què et passa?

PAU: Això, prova-ho. *(Li allarga una làmina i la BERTA seu al gronxador del costat).* Bé, en realitat, el rècord mundial són 12 plec.

(La BERTA fa un plec; un altre; un altre; un quart i un cinquè).

BERTA: Ostres, no puc fer-ne més. I ara, què?

PAU: Ara, agafa el següent.

BERTA: Els papers, els tiro allà?

PAU: Sí, tots amuntegats. *(Silenci).* Doblegat set vegades, el full té un gruix equivalent a un quadern. És el màxim que jo he aconseguit.

BERTA: Però, i l'objectiu d'això és...?

PAU: Què em respondries si et digués que doblegant-lo 50 vegades arribaries al Sol? *(Silenci. La BERTA s'atura un moment per pensar).*

PAU: Si el poguéssim doblar 23 vegades, el seu gruix superaria el quilòmetre. I 30 plec ens portarien a l'espai! No trobes que relaxa, doblegar fulls? En 42 plec arribaríem a la Lluna. I en 52, al Sol.

BERTA: És fascinant.

PAU: El gruix del paper seguiria augmentant exponencialment. En 81 plec, el seu gruix seria gairebé el de la galàxia d'Andròmeda, amb 127 anys llum. Tan sols 9 plec més portarien al paper més enllà del Supercúmulo de Virgo en què la nostra galàxia conviu amb almenys unes altres cent.

BERTA: Només? *(To irònic)*

PAU: Només. En 103 vegades, el seu gruix seria més gran que el diàmetre de l'Univers.

(En PAU doblega sense esmerçar-s'hi, i llença papers i papers ràpidament sobre la muntanya. Obre un nou paquet de folis en el mateix moment que la camioneta del senyor German arribava al seu pàrquing, a la casa del davant).

PAU: Cinc minuts passades les sis. Sempre tan puntual.

BERTA: Què has dit? *(Silenci)*. Ostres, quina pudor m'ha vingut ara de sobte.

PAU: Serà del fum que treu la carraca merdosa d'aquell...

BERTA: No sabia que et queia així de malament. Però no, és olor com d'"ecs"...

PAU: T'has fixat mai que l'home aquest sempre porta els mateixos horaris? Vull dir, al migdia sempre arriba a casa a les dues i quaranta-dos minuts, i torna a marxar després de dinar dos minuts abans que el rellotge toqui tres quarts de cinc. Sempre. Ni un minut més, ni un de menys.

BERTA: I tant que ho sé! El que no sé és on deu anar.

PAU: Vés a saber. Torna sempre dos minuts passats de les set. *(Silenci)*. El veí del seu costat, l'home gran que viu amb la dona, també fa el mateix. A tres quarts menys cinc de tres està sortint per la porta, i torna a les cinc puntual. Ara deu ser a casa mirant el televisor. Bé, la qüestió és que un dia el vaig seguir, i saps on anava?

BERTA: On?

PAU: A un gimnàs.

(Silenci. Tots dos continuen blegant papers. La BERTA acaba de blegar el paper un 7è. cop i comença a saltar d'alegria).

BERTA: 7 plec! 7 plec!!! Ja estic prop del Sol!

(Uns quants papers llisquen muntanya avall. Silenci. En PAU sembla atònit i no pot reaccionar a temps... La BERTA veu el que s'amaga sota els folis —els espectadors, no—, i fa un gran bot mentre es posa les mans a la cara).

BERTA: Tu... Tu... Estàs amagant un cadàver! Pau, estàs amagant un cadàver!

PAU: Xsssssst, baixa la veu, Berta!, que vivim en un veïnat ple de tafaners.

BERTA: *(Es mou d'un costat a l'altre del jardí, inquieta)*. He estat ajudant a deixar un cos mort amagat sota boles de paper. Encara era un bebè, Pau! I tu fent-me creure tota aquella història de doblegar... Però... Com...? Què...? Com ha passat? Com?

PAU: No parlis tan fort i vine aquí; ajuda'm.

BERTA: Què? Pretens que t'ajudi? A què? A desprendre-te'n d'ell!?

PAU: Berta!! Que no l'he matat jo, hòstia!

BERTA: Aleshores, qui...?

PAU: Mira, apropa't... Fixa-t'hi. Algú li ha disparat. Jo no tinc pistola; però, en qualsevol cas, no se'm passaria mai pel cap fer una barbaritat com aquesta.

BERTA: Doncs, truca a la policia!! A què esperes?

PAU: Però com vols que...? Se te'n va la pinça? El tinc aquí al meu jardí. L'enterraré i s'ha acabat la història.

BERTA: Hi haurà qui el trobarà a faltar i el buscaran. Ho saps, oi? I aleshores...

PAU: Mentre tu no badis boca, no ho descobriran! Tu i jo farem com que ha marxat de viatge, sí? Vinga, va, ajuda'm.

BERTA: *(Segueix movent-se d'un costat a l'altre, fins que s'atura en sec).* D'acord... Però que sàpigues que ho portaré escrit a la cara. Ah, i t'ajudo, però jo no el penso tocar ni un pèl! Vaig un moment a casa meva!

PAU: Jo també!

(En PAU és el primer a marxar de l'escena. La BERTA es queda allà observant-ho des de prop uns segons, i marxa per l'altre costat. Moments després tornen a aparèixer tots dos i es reuneixen al costat de la muntanya. En PAU porta una pala a la mà).

BERTA: Qui creus que l'ha matat?

PAU: No crec res. Sé qui l'ha matat! Fa cosa de dues setmanes vaig veure com el German, que és caçador i té llicència d'armes, l'apuntava amb la pistola. Vaig intentar impedir-ho i em va dir: "Com et posis al mig us dispararé a tots dos". Ja saps, amb la seva veu greu.

BERTA: I què vas fer?

PAU: Què creus que vaig fer? Sortir del mig ràpid! Que aquell home no toca ni quarts ni hores, i hagués estat capaç de disparar-me a mi també.

BERTA: Ostres... Potser sí que ha estat ell. Però, pensa que al costat té un exmilitar, i aquest també deu tenir alguna pistola... Tinc la manera d'esbrinar-ho! *(De la butxaca treu un termòmetre i li ensenya).*

PAU: Com?

BERTA: Podem determinar el moment de la mort. Te'n recordes de la llei de Newton sobre el refredament que vam estudiar a física? Estableix que la velocitat a la qual es refreda un cos és proporcional a la diferència entre la temperatura de l'objecte i la temperatura de l'entorn.

PAU: Això vol dir que...?

BERTA: Vol dir que un cos que està molt més calent que l'aire exterior es refredarà més ràpidament que un altre que està tan sols una mica més calent. Ara bé, el metabolisme assegura el manteniment de la temperatura del cos entorn dels 39 °C. Però un cop mort deixa de produir calor i, per tant, comença a refredar-se seguint la llei de Newton:

(La BERTA escriu en una pissarra i en PAU ho va llegint en veu alta)

$$T = T_{aire} + \frac{(T_{cos} - T_{aire})}{e^{k \cdot t}}$$

T	Temperatura
k	Constant
t	Temps en hores des del moment d'ara

PAU: Vaig a mirar a quina temperatura estem.

(El PAU treu el telèfon mòbil i l'aixeca perquè li doni l'aire. A continuació el mira. Al mateix temps la BERTA posa el termòmetre dins la muntanyeta).

PAU: 23 graus.

BERTA: La seva temperatura ara és de...?

PAU: Li fiques el termòmetre pel cul!!?

BERTA: Jo sempre ho faig així. El seu cos està a 29 graus.

PAU: I són dos quarts de set i cinc minuts.

BERTA: La temperatura normal del cos són uns 39 graus, llavors determinem *(Segueix escrivint a la pissarra):*

	Hora que marxa (matí)	Hora que arriba (migdia)	Hora que marxa (tarda)	Hora que arriba (tarda)	Interval de temps
German (caçador)	6.30 h	14.42 h	16.43 h	18.15 h	[00.00, 6.30] U [14.42, 16.43] U [18.15, 23.59]
Roi (exmilitar)	-	-	14.40 h	17.00 h	[00.00, 14.40] U [17.00, 23.59]

I operem *(escriu operacions a la pissarra):*

Calculant els termes resulta:

$$39^{\circ} = 23^{\circ} + \frac{(29^{\circ} - 23^{\circ})}{e^{0,5207 \times t}}$$

$$(16^{\circ}C) \times e^{0,5207 \times t} = 6^{\circ}C$$

$$e^{0,5207 \times t} = \frac{6^{\circ}}{16^{\circ}} = 0,375$$

PAU: Et calculo alguna cosa?

BERTA: Has d'aplicar el càlcul de logaritmes.

PAU: Sí, sí; molt bé. Tu escriu l'o *(escrivint):*

$$0,5207 \times t = \ln(e^{0,5207 \times t}) = \ln 0,375 = -0,9808$$

$$t = \frac{-0,9808}{0,5207} = -1,88h = -113 \text{ minuts} = -1h 53m$$

BERTA: Va morir...

PAU: Una hora i 53 minuts abans de les 18.35, és a dir, a les **16.42 h!!!!** El va matar en German just abans de marxar!

BERTA: Ens ocuparem d'ell. Ara, desfem-nos del petit.

(Fan un forat amb la pala a una cantonada del jardí i enterren el cadàver).

PAU: He de marxar ràpidament a buscar els meus fills a la sortida de la classe de música. No sé com els ho diré...

BERTA: Si vols, pots provar un cop amb mi, com si jo fos ells...

PAU: Mmm..., d'acord. *(Silenci)*. Biel, Clara, el nostre conillet ha hagut de marxar un temps de viatge!